

Η Φ Α Ρ Ι Σ

Εκδίδεται από τον Σύλλογο Αποφοίτων Σχολείων Φάριδος

ΕΔΡΑ: Ξηροκάμπι Σπάρτης

●
Συντακτική Επιτροπή: Γεώργ. Θ. Καλκάνης, Θεόδ. Σ. Κατσουλάκος, Παναγ. Η. Κομνηνός

●
Επιμελητής έκδοσης: Σταύρος Θ. Κατσουλάκος, Συρακουσών 101, Λαμπρινή, Αθήνα

Ταμίας: Ιωάννης Π. Κονίδης, Ξηροκάμπι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Εσωτερικού ετήσια Δραχμές 1.000

Εξωτερικού ετήσια Δολλάρια Η.Π.Α. 20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
Σ. Θ. Κατσουλάκου, Το Σχολείο του Καποδίστρια	1
Γ. Η. Αποστολάκου, Οι δρόμοι του Παλαιοχωριού	4
Α. Θεοφιλοπούλου-Διαβολίτση, Η γιαγιά μου	5
Δ. Δικαιάκου, Οδοιπορικό στο Γύθειο	7
Από τα λαϊκά μας κειμήλια	10
Υπέρ της Εκκλησίας	12
Ψήφισμα	13
Κοινοτική δραστηριότητα	14
Επιτυχόντες σε Α.Ε.Ι και Τ.Ε.Ι. - Επιμορφωτικά Σεμινάρια .	15
Τα νέα μας	16

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: «Παν τα κοπάδια στα βουνά να ξεκαλοκαιριάσουν»

Σκίτσο Μ. Κουμουτσίδη

Η Φ Α Ρ Ι Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΦΑΡΙΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄ ◀ ΤΕΥΧΟΣ 6^ο ▶ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1993

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Μια από τις πρώτες ενέργειες του Ιω. Καποδίστρια ήταν η δημιουργία σχολείων. Στην περιοχή μας ιδρύθηκε το «Σχολείον της Κάτω Ρίζης και των Βαρδουνοχωρίων» ή «Σχολείον της Πολοβίτζας». Στα έξοδα όμως συντήρησης του Σχολείου δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν οι κάτοικοι και τα μοναστήρια. Ο «Διοικητής Λακεδαιμόνος» δηλώνει ότι θα λάβει μέτρα εναντίον των μοναστηρίων, των οποίων η οικονομική κατάσταση είναι οικτρή, όπως διαλαμβάνουν αναφορές των κατοίκων και των ηγουμένων (15 Σεπτεμβρίου 1831) προς τον Κυβερνήτη Ιω. Καποδίστρια. Απάντηση πάντως δεν πήραν, γιατί λίγες ημέρες αργότερα (27 Σεπτεμβρίου 1831) ο Καποδίστριας δολοφονήθηκε.*

Πρὸς τὸν Σεβ. Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος

Ἐξοχώτατε,

Αἰφνης παρουσιασθεῖσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 4280 ἐπιταγὴ τοῦ Διοικητηρίου Λακεδαίμονος πρὸς τοὺς ἡγουμένους τῶν τεσσάρων μοναστηρίων, Ζερμπίτζας, Γόλας, Κούμαρι καὶ Καταφυγιώτισσας, ὑποχρεοῦσα αὐτοὺς νὰ πληρώσουν διὰ τὴν ἐν Πολοβίτζα σχολὴν τῆς Κάτω Ρίζας ἐνιαύσιον φόρον, οἷτινες μὴ δυνάμενοι νὰ συνεισφέρωσιν, ἔνεκα τῆς μεγίστης ἀνοικονομησίας των, ὡσὰν ὁποῦ κεῖνται εἰς μεγαλωτάτην ἔνδειαν, ἔχοντα χρεῖαν βοήθειας, ἀπεφάσισαν ν' ἀναχωρήσουν, ἔδωσεν πρὸς ἡμᾶς

* Α. Β. Δασκαλάκη, Κείμενα και πηγαι της ιστορίας της Ελληνικής επαναστάσεως, Τα περι παιδείας, Αθήναι 1968, τ. Γ', σσ. 2065-7.

θλίψιν ἀπαρρηγύρητον, προβλέποντες τὴν ἐρήμωσιν τῶν ἱερῶν τούτων καταστημάτων.

Ἐξηγούμεθα, λοιπόν, διὰ τῆς παρουσίας μας, ὅτι τὰ μοναστήρια ταῦτα εὐρίσκονται εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, διὰ τὸν πυρπολισμὸν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, καὶ μόλις οἱ εἰς αὐτὰ δυστυχεῖς μοναχοὶ οἰκονομοῦνται τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, πάσχοντες μυρίαὶ ἐλλείψεις.

Παρακαλοῦμεν οὖν θερμῶς τὴν Α.Ε., ἵνα, ὡς φιλόστοργος πατήρ, προβλέψῃ τὴν διόρθωσιν τοῦ ὀλέθρου τῶν ἱερῶν τούτων καταστημάτων, μήπως, καταγινόμενοι νὰ φέρωμεν μικρὸν καλόν, προξενήσωμεν τὴν μεγαλωτάτην βλάβην καὶ παντελεῖ ἐρήμωσιν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων.

Ἵποσημειούμεθα μὲ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Μυσθρᾷ

τῇ 15 7βρίου 1831

Χωρίον Κουμουστά

Ὁ δημογέρον Γεώργιος Κομηνός

Γιάννης Σολωμός

Δημήτρης Χριστάκος

Δημογέρον Θ. Λιακάκος

Στρατήγης Βατικιώτης

Παλαιὰ Παναγιά - Τόριζα -

Νιχώρι - Τραπεζοντή

Δημογέρον Ἀναστάσης Διαραντάκος

Κωνσταντῆς Μιχαλικάκος

Γιώργης Πετράκης

Ἀναγνώστης Πολέμης

Παναγιώτης Τογαζῆς

Γεροχρῖστος Τραπεζολιώτης

Χατζῆ Σταυράκος ἀπὸ Τραπεζοντίνα

Παναγιώτης Κετζάφης

Χριστόφιλος Ἀποστολάκος

Βασίλης Πουλάκος

Δημήτρης Καπακός

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τῆς

Κάτω Ρίζας Μυσθρᾷ

Χωρίον Γοράνοι

Ἀνατόλιος ἐλάχιστος πνευματικὸς

Κάτω Ρίζας

Χωρίον Ἀνώγεια

Γιαννάκης Θεοφιλάκος

Κωνσταντῖνος παπᾶ Κωνσταντόπουλος

Ὁ δημογέρον Ν. Γεωργόπουλος

Γ. Πολυχρονάκος

Γιαννάκης Πουλάκος

Γ. Θεοφιλάκος

Γιαννάκης Μιχαλακάκος

Κωνσταντῆς Ξέπαπας

Ἀντώνης Τζακάρης

Γεώργιος Ἀναστασάκος

Γεώργιος Μαναριώτης

Ἰωάννης Συκουκιώτης

Γεώργιος Παναγάκος

Γερ - Ἀναστάσης

Θανάσης Πλαγιάννης

Κυριάκος Βλαχογιάννης

Στρατήγης Πυργάκος

Παναγῆς Πετράκος

Πρὸς τὸν Σεβ. Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος

Ἐξοχώτατε!

Παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4280 διαταγῆς τοῦ Διοικητηρίου Λακεδαιμόνος, κατ' ἐπιταγὴν ὑπ' ἀριθ. 2578 τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως (ἄγνωστον πρὸς ἡμᾶς), διαταττόμεθα νὰ πληρώσωμεν ἐτήσιον φόρον διὰ τὴν σχολὴν τῆς Πολοβίτζας καθ' ὑπόσχεσιν.

Ἐξοχώτατε! Μ' ὄλον ὅτι δὲν ἐγνωρίζομεν ποτὲ νὰ ὑπεσχέθημεν, οὔτε ὑπεχρεώσαμεν τὰ ἱερὰ ταῦτα καταστήματα εἰς τοιοῦτον φόρον, τὰ μοναστήρια ταῦτα κεῖνται εἰς κατεπεΐγουσαν ἀνάγκην, ἔχοντα χρεῖαν βοήθειας διὰ νὰ ἀνεγερθοῦν, κατηδαφισμένα ὄντα καὶ κατερρωμένα ἀπὸ τὸν πυρπολισμὸν τῶν ἐχθρῶν τῆς ἱεράς ἡμῶν θρησκείας, καὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κάμωμεν οὐδεμίαν διόρθωσιν εἰς αὐτά, ἐκτὸς ὀλίγης εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ ταύτην διὰ δανείων, καὶ μόλις οἰκονομούμεθα καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων.

Ἐὰν δὲ ἡ Σεβ. Κυβέρνησις ἐγκρίνη ὡς ἀναπόφευκτον τὸ χρέος τοῦτο, ἢ πρέπει ν' ἀναχωρήσουν ἀπ' αὐτὰ οἱ πατέρες ἢ νὰ μᾶς δοθῇ ἔγγραφος ἄδεια νὰ πωλήσωμεν ἀπὸ τὰ κτήματα αὐτῶν διὰ νὰ ἀπαντήσωμεν τὸν φόρον τοῦτον, ἂν δὲ καὶ τοῦτο δύσκολον, εὐκολύνεται μόνον ὅταν χαρισθῶσιν εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα καταστήματα οἱ ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν φόροι, ὥστε, μὴ ὑποκείμενα εἰς ἄλλον τινὰ φόρον, νὰ ὑποχρεωθῶσι μόνον εἰς αὐτόν.

Διὸ δίδομεν αὐτῷ τὸ παρὸν μας ἐπίσημον ἔγγραφον νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

Μονὴ Ζερμπίτσας τῆ 15 7βρίου 1831

Οἱ ἡγούμενοι τῶν μοναστηρίων
τῆς Κάτω Ρίτζας Μυσθρᾶ

Ἠγούμενος τῆς Ζερμπίτζας

Βησσαρίων ἡγούμενος Γόλας

Ἠγούμενος Καταφυγιώτισσας Ναθαναήλ

Παχώμιος μοναχὸς τοῦ Κούμαρι *

Σ. Θ. Κατσουλάκος

* Τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία των εγγράφων.

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΙΟΥ

Σε μια εποχή αλλαγών και ποικίλων ανακατατάξεων αισθανόμαστε επιτακτικό το χρέος να συντηρήσουμε την ιστορική μνήμη, που περιλαμβάνει το ιστορικά αξιοπρόσεκτο και προβάλλει τη χρησιμότητά του δεμένη πάντοτε με το χώρο, το χρόνο και τις ειδικές συνθήκες ζωής. Από μια τέτοια προσπάθεια δεν μπορεί να λείψουν και οι δρόμοι, μεγάλοι και μικροί, με τα ονόματά τους μάλιστα. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, ιδίως των ορεινών χωριών, σε λίγο θα ξεχαστούν, αφού πια δε χρησιμοποιούνται.

Όποιος ήθελε από το Ξεροκάμπι να πάει στο Παλιοχώρι ακολουθούσε το δρόμο: Μαρινάκου πηγάδι, Λασκαραίικα αμπέλια - Αγία Ειρήνη - Αγιο Θανάσης - Ρόβολος - Παλιοχώρι. Ο δρόμος διατηρείται σε πολλά σημεία.

Από Παλιοχώρι ξεκινούσαν πολλοί δρόμοι, προς κάθε κατεύθυνση: Αϊ Γιαννάκης, Ποτάμι - Γαλιτσιάς (βρύση που τώρα έχει στίψει) - Αγιο Δημήτρης - Ζερμπίτσα. Ήταν ο δρόμος προς το μοναστήρι· τώρα είναι αδιάβατος.

Παλιοχώρι - Καράμπελα - Σαλταφέρου - Ποτάμι (μικρή πηγή, άμπουλας) - Αμπέλια (την παλιά εποχή ήταν στο ζερβό μέρος της Ζερμπίτσας). Σχεδόν αδιάβατος.

Παλιοχώρι - Πηγαδούλια - Σαλταφέρου - Μπρινιάς - Ποτάμι - Παλαιικιά βρύση (χτισμένη βρυσούλα, που τώρα την έχει σκεπάσει το Ποτάμι). Παρακλάδι του δρόμου αυτού οδηγούσε στου Αρφάνη, στο Ληκάκι, την Αριά και στην ονομαστή βρύση του Παλιοχωριού, το Γέρο, που τώρα σχεδόν έχει στίψει. Στη συνέχεια Καμίνι (γχεμισμένο). Από το νερό της πηγής που υπάρχει εκεί υδρεύτηκε το χωριό. Μετά Λεβερδίνα - Παλυβαίικα - Σερέτη - Γόλα. Σε άλλη κατεύθυνση: Αγιο Νικόλας, Σκαλίτσα, Αϊ Θόδωρος - Δεντρούλλια. Ο δρόμος αυτός έχει κλείσει.

Προς βορρά: Παλιοχώρι - Περιβόλια - Αϊ Λιας (νεκροταφείο). Παλιομάντρια - Καταράχι - Ράχη - Κωλοτσούκα - Δεντρούλλια - Γόλα - Παλιοχώρι - Περιβόλια - Αϊ Λιάς - Φτεριάς - Καλύβες - Αγιο Σπυρίδωνας - Κρισίνα - Σφεντονίκος - Κουμουστά. Παλιοχώρι - Ρόβολος - Βέργολη - Αγιώργης. Παλιοχώρι - Παναίτσα - Καραμαλή - Φακή - Παλιομάντρια - Κουτούπι.

Από το Ξεροκάμπι ξεκινούσε κι άλλος συντομότερος δρόμος: Ελληνικό γεφύρι - Βατικιώτη σπηλιά - Αγιώργης - Παλιομάντρια - Φακή - Καραμαλή - Παλιοχώρι.

Γιώργης Ηλ. Αποστολάκος

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ

Κόκκινη κλωστή δεμένη...

«Μια φορά κι έναν καιρό, που λέτε, παιδιά μου...» Αχ! και τι δε θα έδινα τώρα, αυτή τη στιγμή, να ξανάκουγα τις λέξεις αυτές από το χαμογελαστό, γεμάτο όμορφες κουβέντες στόμα της γιαγιάς μου της Πότας. Και ξέρω ότι δεν είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχω αυτήν την επιθυμία, ευχή και λαχτάρα. Ξέρω πως ό,τι πέρασε δεν ξανάρχεται ή τουλάχιστον ποτέ δεν είναι το ίδιο ακριβώς.

Η γιαγιά μου ήταν αγράμματη, δεν είχε πάει καθόλου στο σχολείο, μα είχε τη σοφία των ανθρώπων που ζυμώνονται στον αγώνα της ζωής. Πλούσια δεν ήταν, μα είχε πλούτο ψυχικό, γεμάτη αγάπη για τους ανθρώπους· κι αυτό φαινόταν στα μάτια της, το έδειχναν τα έργα της. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στους Γοράνους, κοντά στο μοναστήρι της Παναγίας της Γόλας, κόρη του Ανδρέα Λαμπρινού, αδελφή αδελφών...

Όταν παντρεύτηκε, πήγε στα Καμίνια και μεγάλωσε εμάς τα εγγόνια της με συμβουλές, παραμύθια και θρύλους, χαρές και πίκρες των ανθρώπων της πρώτης της ζωής. Τα χρόνια πέρασαν. Τα παιδιά της το 1967 έφυγαν για τον Καναδά. Κοντά κι αυτή. Είχα τα επτά τελευταία χρόνια της ζωής της τη μεγάλη τύχη —και το λέω με όλη μου την καρδιά— να την έχω μαζί μου, στο σπίτι μου, να μου μεγαλώνει τα πέντε παιδιά που μου χάρισε ο Θεός.

Όλη η φροντίδα της έπεσε πάνω σ' αυτά· κι όταν έπεφτε το σούρουπο, τα μάζευε κοντά της και άρχιζε: «Μια φορά κι έναν καιρό, όταν ήμουνα μικρή, στη Γόλα...». Έβλεπα τα παιδιά να κολλάνε πάνω της κι έτρεχα κι εγώ να ξανακούσω τα παραμύθια της, τις ιστορίες της. Δε θυμάμαι να αισθάνθηκα κούραση. Ήταν τόση η ζωντάνια, με την οποία μας έφερνε μπροστά της το κάθε τι, που το ξαναζούσαμε κι εμείς. Το ζαρωμένο πρόσωπο έπαιρνε άλλη όψη, κάπως παιδιάστικη, και τα

χέρια της, περιγράφοντας τοπία και ανθρώπους και γεγονότα, γίνονταν ευκίνητα. Και συνέχιζε: «Που λέτε, παιδιά μου, ο πατέρας μου, όταν ήταν νεός, ήταν ο πιο λεβέντης στο χωριό. Κι όταν φορούσε τη φουστανέλλα του, μα τι κορμωστασιά που χάριζε στους άντρες αυτή η φουστανέλλα! Πήδαε, που λέτε, από κοτρώνι σε κοτρώνι και σφυροκόπασε το τσαφάρι του, βόσκοντας τα γίδια στο βουνό. Και η φουστανέλλα του, να σας ειπώ να γελάσετε, μου φαινότανε πως έκανε κύματα, ακολουθώντας τον πατέρα μου. Ήτανε κάτασπρη σαν το χιόνι και φαρδιά ένα σωρό ύφασμα· άμα το άπλωνες το ύφασμα, από δω μέχρι και πέρα ήτανε...». Σε τέτοιες στιγμές γινόταν παιδί κι αυτή. Ζούσε τα γεγονότα και ξαναγύριζε πίσω στον πατέρα της, στο μοναστήρι της Γόλας. Ξαναζούσε τη ξένοιαστη ζωή των αρχών του αιώνα στους Γοράνους, χωρίς βιασύνες και αγωνίες. Κοντά σε γονείς, αδέρφια, συγγενείς, σε ζώα και πουλιά, και κοντά στο Θεό.

Τα μάτια των παιδιών μου έλαμπαν, καθώς οι ιστορίες δεν έπαιρναν τέλος. Τα δάση είχαν ζωή. Τα παλάτια ήταν φτιαγμένα από κρύσταλλο, τα βασιλόπουλα έλειωναν σαράντα ζευγάρια παπούτσια, όσο να φτάσουν εκεί που ήταν η αγαπημένη τους. Εκεί που ζούσαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα...

Τώρα, που κάνω και απολογισμό της ζωής μου, καταλαβαίνω τι θησαυρό είχα στο σπίτι μου. Τι λάθος κάνουν εκείνοι που στέλνουν τους γέρους στα γηροκομεία. Στη γιαγιά μου χρωστάω βαθειά ευγνωμοσύνη. Αυτή έπλασε τον ψυχικό κόσμο των παιδιών μου. Αυτή τα έφερε κοντά στην πίστη των πατέρων. Αυτή τα έκανε να αγαπάνε τη μακρινή πατρίδα και να μη βλέπουν την ώρα να γνωρίσουν από κοντά τη Ζερμπίτσα, τη Γόλα, τα Καμίνια, τους Γοράνους...

Ας είναι άγια τα χρώματα που σε σκεπάζουν, γιαγιά μου. Με σεβασμό κι αγάπη σε φέρνω στο νου μου. Εύχομαι ο Θεός να μ' αξιώσει να γίνω γιαγιά και να συνεχίσω το έργο σου από κει που το άφησες και να λένε τα εγγόνια μου: «η Αντωνία είναι η γιαγιά μου, η εγγονή της Πότας από τους Γοράνους, ένα χωριό ψηλά στον Ταύγετο, στην Ελλάδα».

*Αντωνία Θεοφιλοπούλου - Διαβολίτση
London Ontario*

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΓΥΘΕΙΟ

Στο μισοσκόταδο του μικρού σπιτιού, στο χωριό Κουρτσούνα πλησίασε η μάνα στο λιτό ξύλινο κρεβάτι του κοιμώμενου έφηβου, χάιδεψε το μέτωπο και το πρόσωπό του, ενώ ένα χαμόγελο έσκαγε στο αυλακωμένο απ' τα βάσανα πρόσωπό της. Και, όσο μπορούσε πιο γλυκά, είπε: «Σήκω, γιέ μου. Σήκω και σε πήρε η μέρα, και ο δρόμος σου μακρύς.» Τινάχτηκε ο νέος, σηκώθηκε, νίφτηκε, ντύθηκε, έφαγε το λιτό πρωινό που ετοίμασε η μάνα, κι έτοιμος αποχαιρέτησε τον πατέρα και τη μάνα φιλώντας το δεξί τους χέρι, κατά πως συνηθιζόταν τότε να εκδηλώνουν το σεβασμό και την αγάπη τους οι νέοι στους γονείς. Άκουσε: «άντε στο καλό, στην ευχή του Θεού, και φρόνιμα, παιδί μου», αποχαιρέτησε τον πιστό σκύλο στην αυλή και ξεχύθηκε στο δρόμο για το Γύθειο, στην πόλη που δούλευε και μάθαινε γράμματα.

Ο δρόμος, μια κορδέλα που ξετυλίγεται κάτω απ' τα πόδια του, καθώς ανδροπερπατά, του αποκαλύπτει μαγικά σχήματα. Ίσκιους στοιχειωμένους, δράκους και γίγαντες από τα δέντρα και τους πυκνούς θάμνους που ξεπροβάλλουν στο φόντο του ορίζοντα, στο λιγοστό φως του φεγγαριού. Πέρασε το χωριό Παλιόβρυση, προχώρησε, έφθασε το πέτρινο βουνό, το Κακοπέτρι, με το φιδωτό δρόμο, τις μικρές στροφές και τα σκαλοπάτια του. Εκεί στην επάνω στροφή, σ' ένα ριζιμιά βράχο, στην κορφή του, ήταν μια πέτρινη πολυθρόνα, που ήταν στημένη από την εποχή της δημιουργίας. Προσφέρθηκε για να ξαποστάσει τον σκεπτόμενο νεαρό διαβάτη. Είχε πάρει η μέρα, ο ήλιος ανέβηκε μια οργιά. Όμορφο πρωινό. Ο ήλιος του Σεπτεμβρίου δίνει στα σταφύλια αρωματικούς χυμούς, τρως και κολλάει στα χείλια σου και στα δάχτυλά σου ζαχαρωμένος μούστος που δίνει περισσή ευωδιά και σπιρτάδα στο κρασί. Στα σύκα το μέλι ξεχειλίζει και βγάζει μια σταγόνα κρυσταλλιασμένο ρουμπινάκι στο πίσω μέρος. Χίλια ζουζούνια πολύχρωμα πετάριζαν τριγύρω και αγριοπούλια σηκώνονταν τρομαγμένα από την καλόβολη καθισιά τους. Τα πουρνάρια, τα φλιτσάρια, τα σκοίνα, οι φασκομηλιές, το τοπίο όλο μοσκομύριζε. Μερικά φθινοπωρινά κρινάκια πρόβαλαν κιόλας, ποτισμένα από τις πρώτες βροχές.

Ο φίλος μας άφησε τους ωραίους συλλογισμούς του και πηδώντας και αντιπηδώντας από πέτρα σε λιθάρι, κατέβηκε το Πετροβούνι, μπήκε στην πλατειά κοίτη του ορμητικού χείμαρρου, Κωλοπανά, και έφτασε κιόλας στο κεφαλοχώρι, την Πετρίνα. Προχώρησε τα πέντε χιλιόμετρα της δημοσιάς, κοίταξε κατά την Ανατολή τους λόφους που κρύβουν τον οικισμό Πλούμιτσα, όπου γεννήθηκε και αναστήθηκε ο ποιητής της ειρήνης και της αγάπης, Νικηφόρος Βρεττάκος. Από εκεί αγνάντευε τον Ταβγετο και το πνεύμα του γέμιζε αγάπη για τον τόπο του, για τους ανθρώπους.

Ο πεζοπόρος ταξιδιώτης μας βαδίζει βιαστικά. Κατέβηκε τις στροφές στου

Παπά τη βρύση, τοπίο που το περιβάλλουν βαθείς λόγγοι. Εκεί εκρύβονταν άλλοτε οι ληστοφυγόμενοι, που έπαιρναν ό,τι δεν τους ανήκε από τους καροτσαραίους και τους διαβάτες της δημοσίας. Έφτασε κι ανακατεύτηκε με τη φάλαγγα που αποτελείτο από είκοσι, τριάντα, σαράντα γαϊδουράκια, φορτωμένα με τρία σακκιά βελανίδι το καθένα. Ένα σακκί στο αριστερό πλευρό, ένα στο δεξί και το τρίτο πανωσάμαρα. Μαζί πορεύονται χωρικές, Μανιάτισσες από το Μαλεούρι, οι πιο πολλές ξυπόλυτες, για να μη χαλάσουν τα παπούτσια, που τα είχαν φυλαγμένα σε μια πετσέτα και τα είχαν βάλει πανωσάμαρα. Όταν έφθαναν στο νεκροταφείο, έξω που περνούσε ο δρόμος, έπαιρναν το δεματάκι με τα παπούτσια και τα φορούσαν για να μπουν στην πόλη. Πουλούσαν το βελανίδι στην αποθήκη του Σουρλάγκα και έκαναν τα ψώνια τους. Μια ημέρα η γυναίκα που πούλησε το βελανίδι έκανε τον εξής διάλογο στο μεγάλο μαγαζί που ψώνιζε και την εξυπηρετούσε ένας ψηλός ξανθός γαλανομάτης υπάλληλος. Φαίνεται ότι υπήρχε καλόπιστη γνωριμία και ο τόνος ήταν φιλικός. Είπε η γυναίκα: «Δώσε μου εκατό δράμια σκάγια οκτώ νόμμερο, είκοσι πέντε δράμια μπαρούτι τριών Φ., δεκαπέντε καπούλια κι ένα κουτί τσιγάρα «Ελένη Καπερνάρου». Ο υπάλληλος της λέει χαριτολογώντας: «Καλά-καλά, άφησέ τα αυτά τελευταία και πες μου τι άλλα πράματα θέλεις, ζάχαρη, ρύζι, καφέ, μακαρόνια, μανέστρα, μπακαλιάρο». Ήταν συνήθεια να επικοινωνούν οι άνθρωποι διά του λόγου τότε, αλλά η γυναίκα επέμενε: «Όχι, πρώτα αυτά, γιατί, αν τα ξεχάσω, το βράδυ δε με χωράει το σπίτι». Αυτά χωρίς φόβο και πάθος, αλλά πασίχαρη ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

Είμαστε πια στην πολιτεία. Αρχίζουν τα μαγαζιά. Οι αποθήκες φρεσκοασβεστωμένες με το λεπτό άρωμά τους, γεμάτες κεχριμπαρένια σύκα. Γύρω-γύρω εργάτριες μεσαίας ηλικίας, αλλά και κοριτσόπουλα ανασκουμπωμένες στις άσπρες μπλούζες τους, αρμάθιαζαν τα σύκα σε τσαπέλες, χαρούμενες τραγουδάγαν και αντιλαλούσε το περιβάλλον γλυκόχη τραγούδια της εποχής τους του καημού και της αγάπης. Στην απέναντι γωνία ένα παντοπωλείο του κυρ-Γιάννη Γεωργόπουλου, εκτός που διαφήμιζε εδώδιμα αποικιακά, είχε και μια ξεχωριστή ταμπέλα, κρεμασμένη σ' εμφανές σημείο. Έγραφε λοιπόν η ταμπέλα: «Το κάθε λαγκαδάκι έχει τον άνεμό του». Ο συμπαθής κυρ-Γιάννης ήρθε απ' τη Ρωσία, που είχε εγκατασταθεί και προκόψει, διωγμένος απ' την μπολσεβίκικη επανάσταση και γεμάτος αισιοδοξία άνοιξε το μικρό μαγαζί, για να ζήσει τη φαμελιά του. Έκανε ταμπέλα το κουράγιο και την ελπίδα του και νά σου τον πάντα ευγενικός και γελαστός.

Συνέχεια οι αποθήκες των εμπορών του μανιάτικου φημισμένου λαδιού, ο φούρνος του Βρακά, το κατάστημα του μπαρμπα-Αλέξη που πουλούσε τις μυρωδάτες σαρδέλες, τα τσαγκαράδικα με τους μαστόρους, που φοράν τη μακριά ποδιά και χτυπάν ρυθμικά το σφυρί, όταν φτιάχνουν με μεράκι σεβρά ή αδιάβροχα ανδρικά και γυναικεία παπούτσια. Τα καταστήματα ψιλικών με τους πωλητές να διαλαλούν τιςπραμάτειες τους στους περαστικούς διαβάτες. Στην πλατεία του Παρθεναγωγείου οι κολουράδες, οι καρμελάδες με τις πολύχρωμες

λιχουδιές και τα στραγάλια τους. Όλοι μαζί φώναζαν και παίνευαν τις πραγμά-
τειες τους και μοίραζαν χωρατά και γέλια. Είχαμε και ωραία καταστήματα νεω-
τερισμών, με τις όμορφες βιτρίνες. Τα εκτεθειμένα με χάρη υφάσματα μεταξωτά,
μαροκέν, κρεπ ντε σιν. Ήταν η εποχή της μοδίστρας. Όμορφη και η παραλία
με τις μαρμάρινες χρωματιστές πλάκες, οι δυό πλατείες, το περιβολάκι με το
ήσυχο περιβάλλον του και η μέσα πλατεία, της Μουσικής, όπου χρόνια ο αρχι-
μουσικός Μορέτι έδινε τις αξέχαστες συναυλίες του.

Το λιμάνι με τα πολλά μικρά πλεούμενα, τις βάρκες με τα πανιά, τα φρεσκο-
βαμμένα καϊκια. Ξεχωρίζει ένα, με την όμορφη γοργόνα με τα όρθια στήθια και
τα εξεταστικά μάτια. Μία επιγραφή καλογραμμένη «ουδέν φοβού ειμή μόνον της
τύχης το άστατον». Στο βάθος κατά τον νοτιά, το νησί Κρανάη με τον πύργο του
Τζαννετάκη και τον επιβλητικό φάρο. Έχουμε και τον λιμενοβραχίονα με το μι-
κρό φανάρι και το άγαλμα του αφανούς ναύτη. Εκεί κάθισε ο άνθρωπός μας,
γέρος πια, έβγαλε το σημειωματάριο και έγραψε τις λίγες αράδες για να φανερώ-
σει τη βαθιά κρυμμένη αγάπη του, σαν πέρασαν 60 χρόνια από τότε:

*Γύθειο! Γύθειο!
φιλί τ' ουρανού γλυκόπνοο
στη γη Εδέμ ονειρική
των παιδικών μας χρόνων
Στις μυρωμένες πλαγιές
του Ακούμαρου και στις
μαρμάρινες σκάλες
τρέξαμε και παίξαμε πλάι στη χαρά.
Δρέψαμε ήλιους πορφυρούς
σ' ανατολές και δύσεις
τα βράδια στη θάλασσα με συντροφιάς νεανικές
στης βάρκας το λίκνισμα
κουρσέψαμε γλυκιές αγάπες.*

Δημήτρης Δικαιάκος

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ

- Ο σκλάβος αναστέναξε και το καράβι εστάθη·
κι ο καπετάνιος μίλησε, κι ο καπετάνιος λέει:
- Ποιός είναι π' αναστέναξε κι εστάθη το καράβι;
Αν είναι από τους σκλάβους μου, να τότε ξεσκλαβώσω,
κι αν είναι από τους ναύτες μου, να τότε ξεπληρώσω.
 - Εγώ είμαι π' αναστέναξα κι εστάθη το καράβι·
δυο ημερώνε νιόγαμπρος, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
σήμερα τη γυναίκα μου άλλος άντρας την παίρνει,
άλλος παπάς την ευλογεί κι άλλος τη στεφανώνει.
Ποιός είν' άξιος και γρήγορος να πάει σαράντα μίλλια:
 - Εγώ είμ' άξιος και ταχύς και γρήγορος στα πόδια·
να μ' αυγατήστε το φαί σαρανταπέντε χούφτες,
να μ' αυγατήστε το νερό σαρανταπέντε τάσια.
Ποιός είναι κείνος κει που απάνω θα ιππεύσει
να δέσει το κεφάλι του σφιχτά με δυό μαντήλια.
Βιτσιά ρίχνει του Γρίβα του να πάει σαράντα μίλλια.
Στο δρόμο που επάγαινε, στο δρόμο που παγάνει
βρίσκει τον πατέρα του στ' αμπέλι να κλαδεύει.
 - Γειά σου χαρά σου, γέροντα!
 - Καλώς τον καβαλλάρη!
 - Τίνος είναι τα 'χτήματα, τ' αμπέλια που κλαδεύεις;
 - Της ερημιάς, της σκοτεινιάς, του γιού μου του Γιαννάκη·
δυο ημερώνε νιόγαμπρος, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
σήμερα τη γυναίκα του άλλος άντρας την παίρνει,
άλλος παπάς την ευλογεί κι άλλος τη στεφανώνει.
 - Προκάνω τάχα στη χαρά κι απάνου στο στεφάνι;
 - Αν τ' άλογό σου είν' γρήγορο, προκάνεις και προκάνεις.
Βιτσιά ρίχνει του Γρίβα του να πάει στο στεφάνι.
Στη βρύση που επάγαινε βρίσκει γριά να πλένει.
 - Γειά σου χαρά σου, γιάγια μου!
 - Καλώς τον καβαλλάρη!
 - Τίνος είν' τα ρούχα που κρατάς, τα ρούχα που λευκαίνεις;
 - Της ερημιάς, της σκοτεινιάς του γιου μου του Γιαννάκη,
δυο ημερώνε νιόγαμπρος, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
σήμερα τη γυναίκα του άλλος άντρας την παίρνει,
άλλος παπάς την ευλογεί κι άλλος τη στεφανώνει.
Βιτσιά ρίχνει τ' αλόγου του στην εκκλησιά παγάνει.
Στην εκκλησιά που ζύγωσε ο Γρίβας χλιμιντράει,
κι η νύφη το στοχάζεται, παίρνει χαμπάρι η νύφη.
 - Πάψε, παπά, τη λειτουργιά, πάψε και το στεφάνι,
τι ο άντρας μου ξεσκλαβώθηκε και τούτην ώρα φτάνει.

Ποτέ μου δεν ξενόμεινα

Ποτέ μου δεν ξενόμεινα, κι απόψε πού να μείνω;
Να μείνω σε κορφή βουνού φοβάμ' από το κρύο·
να μείνω σ' ακροθαλασσιά φοβάμ' από το κύμα.
Θα μείνω στην αγάπη μου, στην αγαπητικιά μου,
να με κερνά γλυκό κρασί, ώστε να ξεμερώσει·
ώστε να σκάσ' αυγερινός και νά 'ρθει η πούλια γιόμα,
που παν οι ξένοι σπίτια τους κι οι ντόπιοι στις δουλειές τους.

— Σήκω, ξένε, και διάβαινε, σήκω, ξένε, και φύγε,
γιατί μας πήρ' η χαραυγή, το δόλιο μεσημέρι
και θα μας έιδει η μάνα μου, θα τό 'πει τ' αδερφού μου,
μου κοντοκόψουν τα μαλλιά, τις αργυρές πλεξίδες.
Και τί μαλλάκια θά 'χω 'γώ, να βγαίνω στο σεργιάνι,
να κάνω νιούς να ραίνωνται, τους γέρους να μαραίνωνται;

Λυρικά

ΞΑΝΘΙΑ

*Ποιοί αργαλειοί νφάινανε τα ολόξανθα μαλλιά σου
και ποια 'στραπή ξεχάστηκε στις κόρες των ματιών σου;
Πάρε, ξανθιά, τα κάλλη σου, πάρε τις ομορφιές σου
πάρτα και κάντα πέλαγα, λιμάνια της αγάπης.
Πάρτα και κάντα φυλλωσιές, πάρτα και κάντα κλώνια
να στέκονται να νμολογούν τις άνοιξες τ' αηδόνια.*

Νίκος Δ. Καπετανάκος (Μύτικας)

Υπέρ της Εκκλησίας

Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο Ξηροκαμπίου ευχαριστεί τους Χριστιανούς της ενορίας μας, διότι κατά καιρούς βοηθούν με διάφορα ποσά την εκκλησία μας: παραθέτει δε και τα ονόματα αυτών που έκαναν δωρεές από 1-1-93 έως 31-8-93.

Τούλα Σολωμού 5.000	Αικατερίνη Βλογιανίτου 5.000
Ευγενία Κατσουλάκου 5.000	Αντωνία Τοροσιάδου 5.000
Γεώργιος Καράμπελας 10.000	Νικήτας Βλάχος 5.000
Αθηνά χήρα Ευάγγελου Παπαδάκου 65.000	Αγγελική Κοσωνάκου 5.000
Σταύρος Παπαδάκος 5.000	Θεοφάνης Καλκάνης 5.000
Χρήστος Παπαδάκος 155.000	Μαρία Ιατρίδου 5.000
Σταύρος Ν. Κατσουλάκος 5.000	Πανάγος Κ. Φραγκής 5.000
Νικόλαος Κατσουλάκος 5.000	Γεώργιος Αρμπούζης 10.000
Χρήστος Χατζηγεωργίου 20.000 (εις μνήμην μητρός του)	Θεόδωρος Μπαϊμάς 5.000
Ηλίας Καπετανάκος 5.000	Νικόλαος Γεωργόπουλος 5.000
Γεώργιος Σολωμός 5.000	
Σπυρίδων Τεκόνης 30.000 (εις μνήμην πατρός του)	Ελεονώρα Μακρή 100 δολ. ΗΠΑ
Μαρίκα Μανδραπήλια 20.000	Αμαλία Θεοφιλοπούλου 6.000
Ελισάβετ Πλαγιάνη 15.000	Ελένη Καπετανάκου 5.000
Αικατερίνη Αναστασάκου 15.000	Παναγιώτης Βλογιανίτης 5.000
Καλλιόπη Μαυροειδή 10.000	Παντελής Κονίδης 5.000
Αλεξάνδρα Καπετανάκου 5.000	Χριστίνα Ζιάγκα 5.000
Ανώνυμος κυρία 5.000	Χρήστος Δούκας 5.000
Ανώνυμος κυρία 15.000	Παναγιώτης Η. Κομνηνός 5.000
Αντώνιος Λάσκαρης 15.000	Ευτυχία Καπάτου 10.000
Παναγιώτης Παναγιωτουνάκος 5.000	Δημήτριος Μανιάτης 15.000
Δημήτριος Νικολακάκος 5.000	
Αντώνιος Δουκόγιαννης 70.000 (εις μνήμην πατρός του)	Αικατερίνη Μιχαλάκου 20.000
Παναγιώτα Θ. Κατσουλάκου 10.000	Κυριακούλα Παναγέα 10.000
Γεώργιος Λεονταρίτης 38.000	Στυλιανός Λάσκαρης 10.000
Αμαλία Σταθάκου 10.000	
Δημήτριος Χριστάκος 20.000 (εις μνήμην πατρός του)	

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΥ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Στο Ξηροκάμπι και στο γραφείο του Πολιτιστικού Συλλόγου συνήλθε σήμερα 22-7-1993, ημέρα Πέμπτη και ώρα 21.00 το Διοικητικό Συμβούλιο του Πολιτιστικού Συλλόγου Ξηροκαμπίου, προκειμένου να αποφασίσει επί του θέματος:

«Αποδοχή δωρεάς Χρήστου Σωτηρόπουλου εις μνήμη της συζύγου του Νίκης και του υιού του Πολυζώη».

Ύστερα από συζήτηση επί του παραπάνω θέματος το Δ/κό Συμβούλιο του Πολιτιστικού Συλλόγου,

ομόφωνα **Αποφασίζει**

1. Αποδέχεται τη δωρεά του κ. Χρήστου Σωτηρόπουλου, προς τον Πολιτιστικό Σύλλογο Ξηροκαμπίου, των προσωπικών ειδών, ιδιαίτερας μεγάλης αξίας, του προσφιλούς του υιού Πολυζώη, ήτοι:
 - α. Συνθεσάιζερ YAMAHA SY 77, ενισχυτή YAMAHA AX 440, ηχεία YAMAHA NS 10 M
 - β. Ακορντεόν
 - γ. Κλασικό Πιάνο
 - δ. Ηλεκτρονικό Υπολογιστή Amstrad 2086 S, έγχρωμη οθόνη και εκτυπωτή STAR LC 10
 - ε. Προσωπικά αντικείμενα
2. Ανακηρύσσει τον κ. Χρήστο Σωτηρόπουλο Ευεργέτη του Συλλόγου. Με την σημαντική αυτή Δωρεά του, προσφέρει τα μέγιστα στην πολιτιστική αναβάθμιση της Κοινοτήτάς μας και της ευρύτερης περιφέρειας.
3. Να διοργανώσει μουσική βραδιά αφιερωμένη στη μνήμη της Νίκης και του Ζώη Σωτηρόπουλου.
4. Εκφράζει τις άπειρες ευχαριστίες του στο Δωρητή.
5. Καταθέτει στη μνήμη των αγαπημένων μας συγχωριανών και φίλων, Νίκης και Πολυζώη, το ποσό των είκοσι χιλιάδων (20.000) δραχμών στο Φιλόπτωχο Ταμείο της Ενορίας Ξηροκαμπίου.
6. Η παρούσα να δημοσιευθεί στον τοπικό τύπο και στην τοπική εφημερίδα «Η ΦΑΡΙΣ».

Η Γραμματέας
Ρηγάκου Καλλιόπη

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ.
Κων/νος Ρηγάκος

Τα Μέλη
Κονίδης Ιωάννης
Μανιάτη Αδαμαντία
Λιακάκος Κων/νος
Σολωμός Γεώργιος
Σολωμού Γιάτα

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ

Εκτελέστηκε το έργο «Διαμόρφωση πλατείας Κουμουστάς», που στοίχισε 1.000.000 δρχ., καθώς και το έργο «Άρδευση περιοχής Μούσγας», που στοίχισε 3.000.000 δρχ. περίπου.

Δημοπρατήθηκαν και άρχισαν να εκτελούνται τα έργα: «Ασφαλτοστρώσεις κεντρικών δρόμων» προϋπολογισμού 6.500.000 δρχ. και η συνέχιση του έργου «Υδρευση από τις πηγές της Κρύας Βρύσης», προϋπολογισμού 7.000.000 δρχ.

Έγινε από την Κοινότητα η αγορά του οικοπέδου της Βαρβάρας Ψυλλάκου με το ποσό των 6.500.000 δρχ., που θα χρησιμοποιηθεί ως κοινοτικό γυμναστήριο. Τα χρήματα διατέθηκαν από το κληροδότημα των Αφων Σωμή.

Η Κοινότητά μας έλαβε πρόσθετη χρηματοδότηση 7.000.000 δρχ. για συνέχιση του έργου «Άρδευση περιοχής Μούσγας-Μπαστούνας». Με τη χρηματοδότηση αυτή προβλέπεται να γίνει πραγματικότητα η άρδευση 2.000 στρεμμάτων.

ΠΑΛΑΙΟΠΑΝΑΓΙΑ

Έγινε η ηλεκτροδότηση του συνοικισμού Αγ. Γεωργίου Τόριζας προϋπολογισμού 6.500.000 δρχ., καθώς και η ασφαλτόστρωση από το δασαρχείο Σπάρτης μεγάλου μέρους του δρόμου Παλαιοπαναγιάς-Τόριζας.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο τεύχος της «Φάριδος» γράφτηκε ότι δημιουργοί της ομάδας βόλλεϋ γυναικών του Απόλλωνα Ξηροκαμπίου είναι οι Γιάννης Ρηγάκος και Πέτρος Διαμαντάκος. Ζητάμε συγγνώμη από τους αναγνώστες μας και ιδιαίτερα από τον Πέτρο, αφού αποκλειστικός υπεύθυνος αυτής της θαυμάσιας προσπάθειας είναι ο ίδιος.

Επιτυχόντες 6ε Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι.

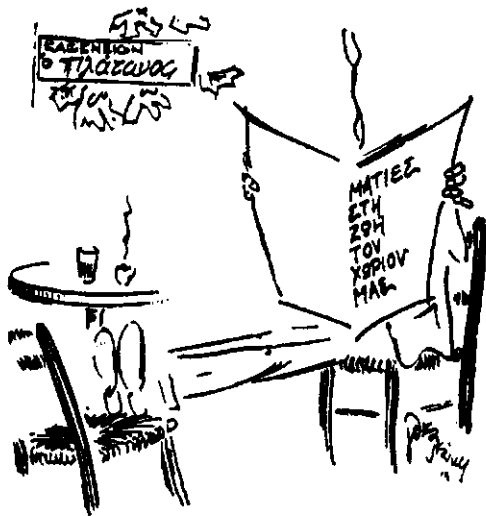
1. Γεώργιος Βαλκανάς του Δημητρίου, Μηχανολογίας ΤΕΙ Πάτρας,
2. Πολυξένη Γκουβάτσου του Ιωάννη, Παιδαγωγικό Αθήνας,
3. Αλεξάνδρα Καπετανάκου του Σταύρου, Στατιστικής Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθήνας,
4. Παναγιώτα Παπανικολάου του Ιωάννη, Μαιευτικής ΤΕΙ Αθήνας,
5. Παναγιώτης Κονίδης του Ιωάννη, Μηχανολογίας ΤΕΙ Πάτρας,
6. Ιωάννης Κρητικός του Ευστρατίου, Σχολή Ευελπίδων,
7. Γεώργιος Μανιάτης του Δημητρίου, Γεωλογικό Αθήνας,
8. Νικόλαος Μανιάτης του Ηλία, Εμπορ. Διαφήμισης ΤΕΙ Αθήνας,
9. Αθανάσιος Μιχαλάκος του Νικολάου, Ηλεκτρονικής ΤΕΙ Αθήνας,
10. Ευγενία Πρέβα του Δημητρίου, Ιστορίας-Αρχαιολογίας Κρήτης,
11. Γεώργιος Πρέβας του Δημητρίου, Παιδαγωγικό Νηπιαγωγών Κρήτης,
12. Ευαγγελία Σταθάκου του Γεωργίου, Παιδαγωγικό Δημ. Εκπαίδευσης Αθήνας.

Σε όλους τους επιτυχόντες «η Φάρις» εύχεται καλές σπουδές.

Επιμορφωτικά Σεμινάρια

Δύο επιμορφωτικά σεμινάρια πρόκειται να πραγματοποιηθούν τους προσεχείς μήνες στην Κοινότητά μας. Το πρώτο με θέμα «Συντήρηση και αναπαλαίωση μηχανημάτων» διάρκειας 300 ωρών για 10 άτομα. Έχει προϋπολογισμό 4.500.000 δρχ. και χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό κοινωνικό ταμείο κατά 75% και από την Κοινότητά μας κατά 25%.

Το δεύτερο με θέμα «Πρότυπες Αγροτικές Καλλιέργειες - Τυποποίηση και Εμπορία Αγροτικών Προϊόντων» διάρκειας 300 ωρών για 15 άτομα. Έχει προϋπολογισμό 5.000.000 δρχ. και χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό κοινωνικό ταμείο κατά 75% και από το Σύνδεσμο κοινοτήτων κατά 25%.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν οι: δ. Μαρία Κονίδη του Γεωργίου τον Παναγιώτη Καψομέρα του Νικολάου, η δ. Ιωάννα Γεωργιτσανάκου του Γεωργίου τον Γεώργιο Γκούμα του Στεφάνου, η δ. Ευρυδίκη Εξαρχάκου του Πέτρου τον Παναγιώτη Παναγέα του Αναστασίου, η δ. Κωνσταντίνα Μιχαλάκου του Νικολάου τον Νικόλαο Γεωργόπουλο του Ευαγγέλου, η δ. Παναγιώτα Κονίδη του Πέτρου τον Νικόλαο Τσιάκο.

Η στήλη εύχεται σε όλους «Καλή ζωή».

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου ο κ. Ηλίας Προκοπίδης υπάλληλος της Κοινότητάς μας με την δ. Παναγιώτα Μοίρα του Δημητρίου από τον Άγιο Δημήτριο του Ζάρακα.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Θήλυ τέκνο του Αριστομένη Πιερουτσάκου και της Βασιλικής Λεουταρίτη έλαβε το όνομα Νίκη.

Άρρεν τέκνο του Γεωργίου Σολωμού και της Νίκης Μιχαλάκου έλαβε το όνομα Λεωνίδα, θήλυ τέκνο του Παναγιώτη Κονίδη και της Χρυσούλας Βλάχου έλαβε το όνομα Αναστασία, θήλυ τέκνο του Χρήστου Κονίδη και της Μ. Καντινάκη έλαβε το όνομα Αντωνία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθαναν οι: Παναγιώτης Ρηγάκος του Ευστρατίου (ετών 61), Ηλίας Δουκόςγιαννης του Αντωνίου (ετών 65), Κωνσταντίνος Χριστάκος του Δημητρίου (ετών 78), Χρίστος Δούκας του Δούκα (ετών 73).

ΔΑΦΝΗ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθανε η Ευγενία Λιακάκου χήρα Ευαγγέλου (ετών 90).

ΠΑΛΑΙΟΠΑΝΑΓΙΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η Αγλαΐα Μπέρδου, σύζυγος Αναστασίου Τζαννέτου, απέκτησε κορίτσι, η Τζίνα Ρες, σύζυγος Ανανία Καραχανίδη, απέκτησε κορίτσι, η Ελένη Δογατζή, σύζυγος Κανέλλου Φουντούκη, απέκτησε κορίτσι.

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν ο Αθανάσιος Ταμπάκης με την Δημήτροβα Ιβάνοβα Βελίτσκα από τη Βουλγαρία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθαναν οι: Παναγιώτης Κοντάκος του Ιωάννη (ετών 82), Δήμητρα Σμυρνού η χήρα Ηλία (ετών 81), Αφροδίτη Χριστάκου χήρα Παναγιώτη (ετών 92).